

Sygn. akt **V Ca 2656/23**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Magdalena Daria Figura

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2023 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. W., M. W., L. W. i N. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 23 maja 2023 r., sygn. akt II C 2783/22

oddala apelację;

zasądza od każdego z powodów na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty po 450,00 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w tym zakresie do dnia zapłaty.

Sygn. akt V Ca 2656/23

UZASADNIENIE

Biorąc pod uwagę, że Sąd II instancji nie zmienił ani nie uzupełnił ustaleń faktycznych Sądu I instancji, jak również nie przeprowadził postępowania dowodowego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 387 § 2¹ k.p.c. ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela w całości i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień w przepisach prawa, a kwestionowany wyrok - oparty na właściwej analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie, poddanej następnie trafnej ocenie prawnej - nie mógł zostać skutecznie wzruszony na skutek wniesionego środka zaskarżenia.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie zasługiwał na uwzględnienie. Przepis ten przyznaje sądowi swobodę w ocenie zebranego materiału dowodowego, zaś zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy można uznać za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź doświadczeniem życiowym. Dla skuteczności zarzutu naruszenia ww. przepisu nie wystarcza samo twierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości.

Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Jeżeli zaś z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00). Zwalczanie oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla apelującego wersji ustaleń opartej na jego subiektywnej ocenie, lecz konieczne jest przy posłuszeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi wykazanie, że określone w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy.

W tym miejscu wskazać jednak należy, że w istocie stan faktyczny nie był pomiędzy stronami sporny, a spór ogniskował się wokół oceny czy konieczność wymiany 2 z 4 butli tlenowych, stanowiących obligatoryjne wyposażenie samolotu, w związku z ich zużyciem podczas lotu poprzedzającego lot w rotacji, co doprowadziło do ponad 3-godzinnego opóźnienia w dotarciu do miejsca docelowego, stanowiło okoliczność nadzwyczajną, wyłączającą odpowiedzialność przewoźnika z tego tytułu. Zarzuty naruszenia przedmiotowego przepisu nie odnoszą się więc do oceny dowodów i konkretnych elementów stanu faktycznego ustalonych przez Sąd Rejonowy, ale sprowadzają się do zakwestionowania oceny prawnej dokonanej przez Sąd I instancji. Są to zatem zarzuty dotyczące prawidłowości zastosowania w niniejszej sprawie relewantnych przepisów prawa materialnego.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez pominięcie przy orzekaniu dowodu w postaci protokołu z rozprawy sygn. akt I C 2348/22 zawierającego treść zeznań P. G. (w załączeniu do pisma procesowego powodów z dnia 25 kwietnia 2023 r.) niewątpliwie również zmierzał nie do zakwestionowania poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, a dokonanej przez Sąd meriti oceny dochodzonych przez powodów roszczeń. Podkreślić przy tym należy, iż do odpowiedzi na pozew załączono również protokół z rozprawy z zeznaniami tego samego świadka, z tymże z innej sprawy (I C 606/22) na okoliczności przeciwne niż wskazywali powodowie.

Opóźnienie (odwołanie) lotu nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu było spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (zob. ETS w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07).

Zatem, przewoźnik lotniczy jest zwolniony z obowiązku wypłaty pasażerom odszkodowania na podstawie art. 5 ust. 1 lit. c i art. 7 rozporządzenia nr 261/2004, jeżeli dowiedzie, że odwołanie lub opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

W ocenie Sądu Okręgowego, w oparciu o zgromadzony w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy, Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia, na podstawie których słusznie uznał, że zdarzenie w postaci zaistnienia konieczności wymiany butli tlenowych, stanowiących obligatoryjne wyposażenie samolotu wykorzystywanego dla zrealizowania połączenia o nr (...), które doprowadziło do powstania ponad 3-godzinnego opóźnienia w dotarciu do miejsca docelowego, stanowiło okoliczność nadzwyczajną, wyłączającą odpowiedzialność przewoźnika z tego tytułu. Podkreślić należy, iż zgodnie z instrukcją MEL dla samolotów Boeing 737-8, stanowiącą wytyczne dla przewoźników eksploatujących tego typu statki powietrzne, z czterech zainstalowanych na pokładzie butli, minimum trzy muszą być sprawne. Tymczasem w realiach niniejszej sprawy zużycie butli nastąpiło w związku z tym, że aż dwóch pasażerów w trakcie rejsu poprzedzającego lot nr (...) wymagało interwencji medycznej. Niewątpliwie jest to nadzwyczajna okoliczność, bowiem zdarza się niezwykle rzadko, co wynika nie tylko z doświadczenia życiowego, ale również z załączonego do odpowiedzi na pozew protokołu z rozprawy I C 606/22 zawierającego zeznania P. G. – koordynatora obsługi technicznej. Świadek ten zeznał, że ze zużyciem aż dwóch butli i w związku z tym z koniecznością ich wymiany spotkał się zaledwie dwa razy w ciągu kilku lat pracy. W sytuacji, gdyby zużyto tylko jedną butlę, rejs mógłby być kontynuowany bez konieczności uzupełnienia brakującego wyposażenia. Skoro zatem wykorzystanie w jednym rejsie dwóch butli z tlenem zdarza się niezmiernie rzadko, to dalsze wynikające z tego faktu skutki

jak oczekiwanie na uzupełnienie sprzętu medycznego do stanu wymaganego przepisami, nie mieści się w ramach rutynowej działalności przewoźnika i stanowi okoliczność nadzwyczajną, której nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków. Mając bowiem na uwadze, iż najczęściej dochodzi do zużycia tylko jednej butli (por. zeznania P. G. złożone w sprawie I C 2348/22, protokół z rozprawy dołączony do pisma powodów z dnia 25 kwietnia 2023 r.), co nie wpływa na możliwość kontynuowania lotu w rotacji, niezasadnym byłoby oczekiwanie, aby przewoźnik posiadał w każdym porcie lotniczym zapasowe butle z tlenem dla każdego z typów wykorzystywanych samolotów. Zdaniem Sądu Okręgowego pozwany wykazał również, iż podjął stosowne do okoliczności i racjonalne działania, aby jak najszybciej dostarczyć brakujące butle, przy uwzględnieniu szczególnych wymogów związanych z ich transportem.

Mając na uwadze powyższe rozważania, żaden z podniesionych w apelacji zarzutów, tak procesowych, jak i materialnych nie zasługiwał na uwzględnienie, a Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany czy uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia, również w zakresie zasądzonych od powodów na rzecz strony pozwanej kosztów procesu.

Podniesione w apelacji okoliczności mające zdaniem powodów przemawiać za odstąpieniem od obciążania ich przedmiotowymi kosztami nie były zasadne. Z dokumentów załączonych do pozwu – korespondencji mailowej ze stroną pozwaną, wynika bowiem, iż powodowie zostali poinformowani o przyczynach opóźnienia lotu z P. do A. w dniu 27 października 2021 r. w związku z koniecznością uzupełnienia butli z tlenem. Powodowie posiadając tę wiedzę zdecydowali się jednak na wytoczenie powództwa. Nie zostali zatem wprowadzeni w błąd przez przewoźnika.

W konsekwencji, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r., zasądzając od każdego z powodów na rzecz pozwanego kwoty po 450 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika. Również w postępowaniu apelacyjnym brak było zdaniem Sądu Okręgowego podstaw do orzeczenia o kosztach na podstawie art. 102 k.p.c., bowiem w realiach niniejszej sprawy nie zaszły szczególne okoliczności przemawiające za koniecznością skorzystania względem powodów z dobrodziejstwa przewidzianego w tym przepisie.